

Sygn. akt I UK 241/04

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania S. .
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ł.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 5 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 5 maja 2004 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. oddalił apelację S. T. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 14 maja 2003 r., którym oddalone zostało jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział w Łodzi o odmowie przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury.

Swoje roszczenia ubezpieczony wywodził z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), wnosząc o uznanie jego pracy w szczególnych warunkach i związku z tym przyznanie emerytury w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 wyżej wymienionej ustawy.

Kasacja powoda zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 3 i § 4 oraz działem VIII pkt 2 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 02 1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz 43 ze zm.). Naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje istotne zagadnienie prawne - odnoszące się do wykładni i zastosowania art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art.393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art.393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001r., II CZ 35/01,M.Prawn. 2001,nr 13,poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez powoda Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Dokonana w ramach art. 233 k.p.c., w zaskarżonym wyroku ocena wykonywanej pracy wnioskodawcy w charakterze kierowcy, oparta na wynikach postępowania dowodowego (zeznania świadków i ubezpieczonego) nie pozwoliła na przyjęcie za udowodnione 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Ponadto przy ustalonym w tej mierze orzecznictwie, ocena dokonana na podstawie art. 233 k.p.c. nie może być rozpatrywana w kategoriach istotnego zagadnienia prawnego czy konieczności wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w praktyce.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.